

NAJINE GLOBINE

*Tako ali tako jih bo naslednji val izbrisal,
si rekel,
ko sem v pesek (s prstom) risala črke.
Ne, sem odvrnila, nekje ostanejo.*

Kot peščeni grad,
ki sem ga pri petih letih zgradila za rakce,
da jih ponoči ne bi zeblo,
pa je naslednje jutro na obali
ostal le še razmočen pesek.
Kot zbledele besede in razlito črnilo
v pismu v obliki papirnate ladjice,
ki sva ga, razjedenega od soli,
našla v plitvini.
Kot morska trava,
ki se upre podvodnemu toku,
kot vsi kriki na pomoč,
s čepkom iz plute zadušeni v zelenih steklenicah,
in kot razburkani penasti valovi,
ki želijo poljubiti čeri,
one pa jih raztreščijo na tisoč drobnih kapljic.
Vse to nekje ostane.
Sleherna beseda, sleherni boj, sleherna pesem.

In tik preden se je sonce potopilo,
midva pa sva za hip pogledala stran,
je morje ugrabilo napisano skrivnost v pesku
in jo skrilo pod svojo preprogo.

Ana Kumperger